

අනුමෙවෙනි ධනුරය

මහකයාගේ හදවතේ පැළ කරවි
එය වා නිමිත්ත ආරක්ෂා ...

දිලංජන
මධුසාන්
පතිරණ

අනුමෙවෙහි ඛණ්ඩරය

මතකයක් හඳුවනේ පැළ කරම්
එය මා නමින් සුරකින්න

කතුවරයාගේ වෙනත් කෘති

- සොඳුරු ගැමි ලිවිසැරිය: මඩවල එස්. රත්නායක (2017)

සංස්කරණ

- සතර සවි දූන් තක්සලාවනි: ගිරි/හුම්බුළුව මධ්‍ය මහා විද්‍යාලයීය එකසිය විසි වර්ෂ පූර්ණ නිමිත්තෙන් සම්පාදිත ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය (2018)
- සුනිල උත්පල: සුනිල් දයානන්ද කෝනාර සුභාවිත ගීත සම්ප්‍රදානය (2018)

අනුමෙවෙහි බණවරය

මතකයක් හදවතේ පැළ කරමි
එය මා නමින් සුරකින්න

දිලංජන මධුෂාන් පතිරණ

B.A. (Hons) (Reading) in Fine Arts, Peradeniya.

Electronic Book 2021

අනුමෙවෙනි බණවරය (ලුහුඬු කාව්‍යාබ්‍යානය)

© දිලංජන මධුෂාන් පතිරණ

ISBN 978-624-97699-0-8

කවරයේ සිතුවම

“Loneliness” Painting by Leyla Kucuk (2014)

කවර නිර්මාණය, අක්ෂර සංයෝජනය සහ පිටු සැකසුම

දිලංජන මධුෂාන් පතිරණ

කර්තෘ ප්‍රකාශන

අංක 319, මීපිටිගෙදර, කැප්පිට්ටලාන, අලව්ව.

Tone of Thoughts

<https://dilanjanathoughts.blogspot.com/>

ප්‍රදීප්ත

ආයු

සුසුම්නි පවා සෙනෙහසකටරැන කියුව
අතුරක් වුණත් කළලක් පත්තරැ තෙමුව
වරමින් විනා නුඹෙ හද ගැඹරින් ලැබුව
මගෙ මැ යි කියා දිනුමක් නැත මා සතු ව

පෙමකො ජායකී අසොකො

ප්‍රේමය යම් තැනෙක ඇත්තේ ද, එතැන ශෝකයක් නැත්තේ ය. ශෝකයක් වේ නම් එතැන ප්‍රේමයක් පැවතුණේ විය නො හැකි ය. මක් නිසා ද යත්, ශෝකය හටගන්නේ අහිමි වීම් සහ අපේක්ෂාවන් හේතු කොටගෙන බැවිනි. එබැවින් අප කිසි විටෙක හදවතට ප්‍රේමය අහිමි නො කළ යුතු ය. කිසිදු අපේක්ෂාවකින් තොර ව හදවත ප්‍රේමයෙන් පිරී පවත්නා තාක් කල් ජීවිතය සුන්දර ය; ප්‍රමුදිත ය; අශෝකී ය.

හද වෙණ සැලී එකලා ව
 ඉකි බිඳින තත්
 වේදනාවෙන් ම සුසර කර
 සුසුමකට දවටා
 මතකයන් පා කර යවන විට
 නො සිතන්න
 ඒ
 කවි බව

ගිම්හානයේ ගිලන් වී
 විසුළ මල් දල
 කටු තුඩුවලින් ම කුරැටු ගා
 නෙතු කඳුළින් දොවා
 ජීවත් වනුව මඟ බලන විට
 නො සිතන්න
 මා
 කවියෙකු බව

**පාසාණො නුන තෙ හදයෙ ඔහිතො මුදු ලක්ඛණෙ
යො තෙ සාතං න වින්දාමි තිරොජනපදාගතො**

(මාදු වූ ලක්ෂණ ඇත්තිය, යම් බඳු වූ මම අන්
රටකින් ආයෙමි තිගේ පිළිසඳර මාත්‍ර වූ සුවයක්වත්
නො ලබන්නෙමි නම් මා කෙරෙහි ස්තේහය
වැළැක්වීම පිණිස තිගේ හෘදයෙහි ගලක් තබන ලද්දේ
ය කියා හගිමි.) - කුස ජාතකය

එහෙයින්,
මෙසේ ලියා තබනෙමි.

අප හමු වී සත් වසරක් ම ගෙවී යන්නේ වුව ද, අප වෙන් වී කෙතරම් කාලයක් ද යි මම නො දනිමි. තවමත් මසිතෙහි මැවී පෙනෙනුයේ ඇය මවෙන දිව ආ සැටි පමණි. එහෙත් ඇය සිප, වැලඳගන්නට බැරි වුණු කුමක් දෝ අවහිරයකින් මම පීඩිත ව සිටියෙමි. ඇගේ දෙනෙත් දිලිසුණි. මා ප්‍රථම වරට ලෝකය දුටුවේ, ඒ දෙනෙත් කාන්තියෙනි.

ඒ යථා ලෝකයට මම ආගන්තුක වීමි; එතෙක් මා විසුවේ කිනම් ලොවෙකිනි ද? එ-දිවියෙන් මා පැතු අරුත කිම? නො දනිමි; මංමුළා වූයෙමි, මෙ-පැන විසඳාගත නුහුන ව ය. ඇය එ-සියල් නිසරු තැන් විමසමින් ද, ලොව යථාර්ථය පසිඳමින් ද, සෙත් කවියක් ව කරුණ රසයෙන් ගැයුණා ය. එහෙත් පෙදෙහි රසහවි විඳුනා - දෙනෙතා ඉතා දුලබ ම වී ය.

රමණිය වූ ප්‍රේමයේ මරණිය වේදනාවන්හි දී මිනිසුන් මිය යා නො දී ජීවත් කරවන්නෝ බලාපොරොත්තුහු ය. එය වඩා යහපත් දෙයක් යැ යි

කිසිවෙකු කීව ද, මට එය පිළිගැනීමට සිත් නො දෙයි. සිහබා පවතෙහි දී සිහ රළු පාඨ ලෙන තුළ ළය පැලී මියැදුණේ නම් කෙතරම් යහපත් නො වේ ද? සදාකාලික නො වන ජීවිතය කවදා කෙසේ හෝ නැසී යා යුතු ව ඇත. බලාපොරොත්තුවන් විසින් සිදු කරනු ලබනුයේ ජීවත් කරවීමේ ව්‍යාජයෙන් වඩා වේදනාකාරී මරණයක් අත් කර දීම යැ යි හඟිමි.

වරක් මහැදුරු සමන්ත හේරතුවන් සිය තුරුණු කවි ගෙන්තමක මෙසේ සඳහන් කර තිබුණි.

“මට අද
ජීවත් වීමට ඇති එක ම අයිතිය
ඔබ ම උදෙසා
ජීවිතය කැප කොට බලා සිටින්නට තරම්
ප්‍රබල වූ ද
පුණ්‍යවන්ත වූ ද
මගේ ආදරය පමණි.” (1993)

ඉදින් මම ද තවමත් හුස්ම ගනිමින් සිටිමි.

දිවියට සපැමිණෙන කිසිවෙක් සදා කල්හි ම අප හා නො රැඳෙන නමුත් ඔවුහු සියල්ලෝ ම බොහෝ වටිනා දෑ අප දිවියට තිලිණ කරති; අප වෙනුවෙන් ඔවුන්ගේ මෙහෙය නිම කොට තුති පැසසුමකුදු නො පතා ම නිහඬ ව නික්ම යති.

මෙ-කවි ද මට එසේ හිමි වූයේ වෙයි. කවියක වදන'රුකකුදු නො වැටහුණු මම කෙසේ කවි පබ්දිම් ද? මට එවැන්නක් කිරීමට තරම් සමත්කමක් නැත. මහගම සේකර ද ලියුවේ මෙසේ, එබැවින් ම විය හැකි ය.

“මා ලියූ කවි රසැ යි කියමින්
නිබඳ ඔබ මට පසසනා මුත්
ඒ කවි හැම
මා හද මත
මුලින් ලියුවේ ඔබ ම යි.”

මා කළේ ද ඇය මසිතෙහි ලියූ එ-කවි උපුටාගෙන මාගේ නමින් පළ කිරීමකි. ඇවැසි නම් බුද්ධිමය දේපළ හිමිකම යටතේ මවෙත නඩු පැවරිය හැකි ය. යම් හෙයකින් ඇය එසේ කළ හොත් ඊට වරදකරු වී හිස නමනු විනා එකුදු නිදහසට කරුණක් නො කියමි.

ඉතිකින් සබඳ, කවියෙකුගේ සිතෙහි බිහි ව රස ආත්මය කොට ගත් සොඳුරු වැකි නොවේ, මේ. දුක ආත්මය කොට ගත් වචන ගොන්නක් පමණි.

මේ වගට,

දිලංජන මධුෂාන් පතිරණ

2020 නොවැම්බර් මස 14වැනි දින දී ය.

යසෝදරාවක සොයා නො යමි මම
සිද්ධත් බෝසත් නො වන නිසා
පබවක රුසිරු සොයා නො යමි මම
සක්විති නිරිඳෙකු නො වන නිසා

I

ජීවිතය දන් දී සදහට ම
අනුමෝදනා කරමි පින් පෙත්
නුඹේ හද විතකයෙනි
දිවංගත ස්තේහයට

නෙත් පැන් වඩා නිම කළ
අතීතය පිරි ඉතිරි ගොසිනි
කාලයාගේ ඇවෑමෙන්... ..

“අනිච්චාවත සංඛාරා
උප්පාද වය ධම්මිනො”

අතගස්වනු පෙර ම පිරිකරය
නිමා විය මතක බණ පද
සුදු පාවාදියට එපිටින් ම
සමිඳු වැඩියා යළිත් පන්සලට

II

දිවි බිමේ ඇදෙන විට සංසාර සෙවනැල්ල
සිත් කොතේ තව නුඹ ය උපදිනා සිතිවිල්ල
අසාගෙන මුනිවතීන් හිතේ දුක්ගැනවිල්ල
කට්ට කළුවර ඇවිත් කිම ද මේ දෑවිල්ල

මල් සුවඳ හොරා ගන්නට නොදී රැකගන්න
ඉටි පහන් සිළ මාරුතය එක්ක පොර බදන
මතක පිරිමැද කමටහන් භාවනා වඩන
ජීවිතය සොහොන් කොත පාමුලට වී නිඳන

III

සුමුදු අතැඟිලි
තුඩින් පිරිමැද
පාඩම් පොතේ පිටු
පෙරලන්නී ඇය

සමාධි ව අසුන මත
මේසයට බර වී
බවුන් වඩනා
දැඟකාර මුවැත්තිය

නිමා නො කර ම
පාඩම
වසා පොත

සිරුවට පුටුව ඇද්දා ය
පසු පසට

නැගී හුන් අසුනින්
කැරකී පිටු පසට
සුදු රැලි ගවුම සසලා
තුරුලු කරගත්තා ය
පොත් මිටිය

නෙත් හෙළි වීට
රහස් ම
හිස නවාගෙන
මුව'ග රැඳි මඳහසට
දිලිසුණි නෙත් යටින්
පුංචි ම කඳුළු කැටයක්

මුමුණ මුමුණා
කෝමල පිය තෙපුල්
මිතුරියන් පිරිවරා
දිව යන ටිට්ටි ඇතට

දරාගනු බැරි
හැඟුම් තනි කර
හඬ නැඟුණි
පාසල ඇරෙන සිනුව

IV

දොර වැසුණු පන්ති කාමරය ඇතට පෙනෙන
කළු ලෑල්ලේ අකුරු කොට බිත්තියෙන් එබෙන
අරුත් පටලාවෙන ලෙස මැකී ගිය තැනින් තැන
එදා නොම පසක් වුණු දහසකුත් දෑ කියන

සෙවන දුන් ගහවැල ද
මල් බරින් නිදහස් ව
අපේ සිත් වාගේ ම
කඳුළු මල් බිම හෙළන

“එපා ඒ මල් පයට පැගෙන්න ඉඩ දෙන්න
වසන්තය අපට හිමි නෑ ඉතින් සකි සඳුණ”

පාසලේ ගේට්ටුව අද්දරට වී ඉන්න
එක ම එක වතාවක් යළිත් නුඹ දැකගන්න
නා මලින් සුවඳ දෙන සුදු පාට වැලි මිදුල
මගේ දෙපයට අදින් මතු ව සියුමැලි වැඩි ය

අතින් අතවත් අල්ල -
ගන්න බිය වුණු එදින
කඩදාසියක වැතිර
හදවත ම ඉකි බිඳිණ

“ආදරේ අකුරු අත නුහුරුවට ගැට ගැසුණ
අමතක ව නෑ එදා නුඹෙන් ලද පෙම් හසුන”

වියපත් ය මල් සමය නිති සිනා කෙළි පිරුණ
ගයා නිම නො වුණු කවි තාල තවමත් ඇසෙන
පාසලේ ගේට්ටුව අද්දරට වී ඉන්න
එක ම එක වතාවක් යළිත් නුඹ දැකගන්න

අැන හිස් අහස මත මේ වලා පෙළ සැදෙන
 වේදනා පිනි බින්දු වී බිමට ඇද හැලෙන
 හාත්පස බොඳ වෙලා හෙමිහෙමින් ඇඳිරි වෙන
 මගේ සිත මා ළඟ ම ගොඵ වෙලා ඉකි බිඳින

*

*

*

දකුණු පැත්තෙන් අයින් වී යන්න
 කලබලයි මහ පාර හරියට
 රෝස පැහැ මල් කුඩය අරගන්න
 එපා මේ වැස්සට තෙමෙන්නට

හෙටත් උදයෙන් ඉස්කෝලෙ එන්න
 අසනීප වෙයි තෙමුණොත් නුඹට
 අනේ අදවත් නො තෙමෙන්න
 එදා එක කුඩය මඳි වුණත් වැස්සට

හෙටත් හිරු පායාවි ඉස්කෝලයට
 මා නැතත් කිසි ම වෙනසක් නැති ව
 මල් පිපී සුළඟේ ලෙලෙන විට
 ඉතින් නුඹටත් හිතෙයි එළි වෙන්න

V

ඔබ විවර කළ හද දොර
 අගුළු ලා ගියේ කිම
 මතක පමණක් සිර කර
 කිසිවෙකුට කිසි ම දා
 යළිත් පැමිණිය නො හැකි ලෙස

මේ අවසාන හසුන යි
 පිළිතුරක් ලියා නො එවන්න

එවිට මට
 මියෙන තුරු ජීවත් වන්නට
 එක ම එක බලාපොරොත්තුවක්වත්
 සදහට ඉතිරි වේවි

*

*

*

ඉතින් ඔබ සමුගන්න
 වෙලාව යි ළබැඳියෙනි
 ජීවිතය කියා දුන්
 පාඩමක නිමාව යි

මවෙත පවරා අතීතේ බර
 සිනා අත්තටු සලා ඉගිලෙන්න
 මා නො දත් නුඹ සොයන කෙම් බිම

හමු වේවි නුදුරේ ම, දිනයෙක

විරහ ගිම්හානයට

විහඟ ගියක් වුව මැනව එදවසට

වසන්තය ගැන කියන

මල් සුවඳ නොම දූනෙයි

මේ දෙසට...

මේ අඳුරු ක්ෂිතිජය තමයි

අහස පොළොවට පෙම් බඳින

මායාවක් සේ පෙනෙන

එහෙත්,

මීට වැඩියෙන් යමක්

වැටහේවි නුඹට දිනයෙක

හැරී එන්නට සිතූණෙක්

යන අතර මඟ දී

ඉස්සර වාගේ ම

එක ම එක කඳුළු කැටයක්

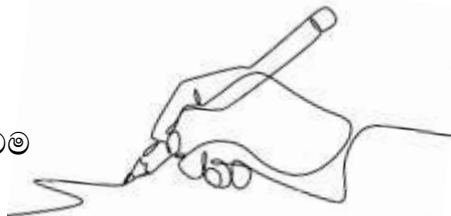
සුසුමකින් පා කර එවන්න

මතක නැති නම්

එන පාර ආපසු

පෙර මඟට එන්නම් මම

නුඹට මඟ කියන්නට

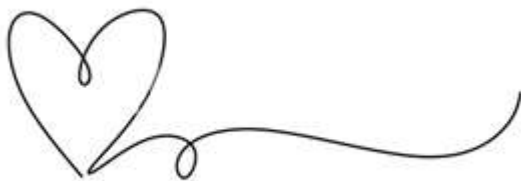
VI

ඇවැත් වුණු සුපෙම් වත
අබිමුව වැටුණු කඳුළක
පණ ගැහුණු හුස්ම පොද
සතු වුණේ ලොව එක ම හදකට

දිවියේ මිහිර පැහැදූ
අනුමෙවෙනි බණවර නිමා වෙත
එ-හද මුනිවත අස
අත්හැරිණි ආයු සංස්කාරය

ගෙවා ගිය මතක මග ඉම
සදාතන දිය දහම් පුදනුව
පර ව ගිය නැති රෝස කුසුමක්
නටු අගින් බිමට වැඩියෙ ය

මල්සර බැලුම'සෙක්නි - (නො) වෙත්වා පෙම් දනො
පෙමෙහි රස හව් විඳුනා - මනසා ඉතා දුලබෝ

(නො)නිමි.

සිංසාරය දුර ය.

ගන්දුරට අන වනන සඳු අස
පර ව යන බව දැන දැන ම
ගෙටත් හිරු නගෙන කුරු
විලින මල් ළනවේවි පිබිඳෙන්න

දිලංජන
මධුෂාන්
පතිරණ

ISBN 978-624-97699-0-8

9 786249 769908